

Shodu s prvopisem potvrzuje:

odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 30. 6. 2021, č. j. MHMP 967826/2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byly dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), zamítnuty námitky žalobce a provedený záznam 12 bodů v registru řidičů ke dni 19. 5. 2021 byl potvrzen.

2. V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný nerespektoval odvolací důvody a ignoroval předložené důkazní prostředky. Žalobce k žalobě připojil rozhodnutí jiných prvostupňových orgánů (Městského úřadu Hlučín ze dne 6. 1. 2020, č. j. HLUC/00590/2020/OD/Vo, Městského úřadu Černošice ze dne 26. 3. 2019, č. j. MUCE 20786/2019 SO, a Městského úřadu Kladno ze dne 18. 3. 2019, č. j. ŘP/741/19-16/Ka; v žalobě zmíněné rozhodnutí „č.j. KUIJK-24343/2020 ze dne 13.2.2020“ připojeno nebylo), vydaná v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z nich je dle žalobce zřejmé, že je běžnou praxí prvostupňových orgánů posuzovat na základě námitek i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedený záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Ačkoli se nejedná o totožný správní orgán, když jde o jiné obecní úřady obce s rozšířenou působností, dle žalobce by i v takovém případě měla platit zásada legitimního očekávání, dle níž by různé „krajské úřady“ měly postupovat stejně.
3. Žalobce proto nesouhlasil s tezí žalovaného, že žalovaný nemohl posuzovat způsobilost podkladů pro záznam bodů a vycházel výhradně z oznámení od příslušných oddělení policie, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Takové oznámení nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s dotčeným rozhodnutím (pokutovým blokem).
4. Dle žalobce by z rozhodnutí (pokutových bloků) měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době jeho spáchání, a mělo by být jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39). Argument žalovaného, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí, je dle žalobce nesprávný. Není totiž možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce.
5. Žalobce obecně popsal, kdy není podklad způsobilý pro záznam, a to v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti a v případě porušení povinnosti nedržet za jízdy v ruce telefonní přístroj. Akcentoval identifikaci místa a času přestupku, aby bylo možno vyloučit, že se přestupek stal mimo pozemní komunikaci. Údaje by přitom měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně, tj. přezkoumatelně. Žalobce též v žalobě označil (leč nepřiložil) několik pokutových bloků, které mají dokumentovat, jak vypadá správně, či naopak vadně/nedostatečně vyplněný pokutový blok; tyto se ovšem žalobce netýkají.
6. V případě pokutového bloku ze dne 19. 5. 2021 žalobce namítal, že: (i) v kolonce č. 5 je uvedena pouze naměřená rychlost a maximální povolená rychlost v daném místě, není zde uvedena rychlost po odečtení odchylky měření; (ii) v kolonce č. 6 je chybně uvedena právní kvalifikace daného jednání, tedy „§ 125c/1b4 zák. č. 361/2000 Sb.“ namísto „§ 125c odst. 1 písm. f bod 3) zák. č. 361/2000 Sb.“. I v případě, že by se jednalo o písmeno „f“, tak z popisu přestupkového jednání jednoznačně vyplývá, že by se nejednalo o bod 4, nýbrž o

Shodu s prvopisem potvrzuje:

bod 3. Není tak jasné, zda spolu právní kvalifikace uvedené v tomto rozhodnutí korespondují v plném rozsahu; (iii) v rozhodnutí (pozn. soudu, žalobce zřejmě míní pokutový blok) je uvedeno datum 19. 5. 2021, ovšem v bodovém hodnocení řidiče je uvedeno, že se daný přestupek stal dne 21. 5. 2021.

7. Dále žalobce označil pokutové bloky datem jejich vydání (23. 7. 2019, 20. 3. 2017, 14. 11. 2016, 8. 6. 2016 a 30. 3. 2016), a uvedl k nim námitky, které jsou vždy stejné, obecné a nemají žádnou vazbu na specifický obsah konkrétního pokutového bloku. Žalobce uvedl, že: nebyla dostatečně ověřena totožnost přestupce – údaje jsou nečitelné, nepřesné, nekompletní; není uvedena doba, čas a místo spáchání přestupku – údaje jsou nečitelné a nekompletní, není uveden celý název obce a ulice; z popisu přestupkového jednání nevyplývá jednoznačná skutková podstata popsaného jednání, ani její jednoznačné propojení s povinností stanovenou zákonem, právní kvalifikace je zkratkovitá, vágní a nečitelná; není zcela zřetelná výše uložené sankce, tedy zda výše uložené sankce číslem a slovy spolu korespondují, popř. údaj o sankci chybí, nebo není úplný; není přezkoumatelné, zda je uveden podpis oprávněné osoby a místo vydání pokutového bloku; data vyhotovení a převzetí rozhodnutí účastníkem jsou nepřezkoumatelná; není zřetelný podpis přestupce.

Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že veškeré námitky žalobce byly vypořádány jak v prvostupňovém, tak napadeném rozhodnutí, na něž žalovaný odkázal. Žalovaný podotkl, že není vázán názorem správních orgánů, které jsou v oblasti silničního provozu jemu podřízenými orgány, tj. názorem krajských úřadů. Nadto se s ohledem na vývoj judikatury správní praxe změnila.
9. Ohledně náležitostí pokutových bloků žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 7. 2018, č. j. 10 As 141/2018-40, dle něž je možné akceptovat i strohé a zkratkovité formulace, jsou-li dostatečně srozumitelné a nezaměnitelné. Prvostupňový orgán je v řízení o námitkách oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů, zda tento záznam byl proveden zcela v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení dle zákona o silničním provozu. Jelikož ve správním řízení v souladu s ustálenou judikaturou nevznikl důvod pro vyžadování kopií příkazových bloků, spisová dokumentace je neobsahuje.
10. Žalovaný upozornil, že zástupce žalobce vystupuje v obrovském množství obdobných řízení, kdy pouze kopíruje totožné žalobní námitky obecného charakteru. K opakovanému uplatňování totožných námitek žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 10 As 123/2019-51.

Posouzení žaloby soudem

11. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu [§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)]. Po posouzení věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Soud neshledal oprávněnou žalobní námitku, jejíž podstata spočívá v odkazu žalobce na několik rozhodnutí odlišných prvostupňových orgánů (a patrně jedno rozhodnutí krajského úřadu) a v tvrzeném porušení zásady legitimního očekávání. Předně soud

Shodu s prvopisem potvrzuje:

poukazuje na skutečnost, že žalovaný je ve smyslu § 1 bodu 13 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ústředním orgánem státní správy. Krajský úřad je pouze orgánem vyššího územního samosprávného celku – kraje [viz § 67 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení)]. Orgány kraje jsou při výkonu přenesené působnosti v oblasti silniční dopravy podřízeny podle § 30 krajského zřízení mj. metodické činnosti žalovaného. Totéž pak platí pro orgány obce při výkonu přenesené působnosti [§ 66 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení)]. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že žalovaný jako nadřízený orgán krajských a obecních úřadů v oblasti silniční dopravy nemůže být vázán správní praxí těchto podřízených orgánů. Naopak úkolem žalovaného je sjednocovat praxi jemu podřízených správních úřadů.

13. Dále soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006-132. V něm Nejvyšší správní soud konstatoval, že správní praxe zakládající legitimní očekávání je pouze „ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů“. Základním předpokladem podmiňujícím vznik legitimního očekávání tak je setrvalost a jednotnost správní praxe správních orgánů. Žalobce tvrzení o porušení legitimního očekávání založil na několika rozhodnutích odlišných prvostupňových orgánů, které měly posuzovat způsobilost podkladových záznamů, tj. pokutových bloků, zatímco prvostupňový orgán jako podklad k bodovým záznamům hodnotil pouze oznámení o přestupcích a pokutové bloky si nevyžádal. Dle soudu je však nutné vzít v úvahu jednak judikatorní posun, jednak specifickou situaci žalobce, resp. způsob, jakým uplatňuje své námitky (viz níže).
14. Soud rovněž nepřisvědčil tvrzení žalobce, podle kterého žalovaný ignoroval předložené důkazy a návrhy. V námitkách ze dne 7. 6. 2021 proti oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení žalobce pouze obecně požadoval doplnění správního spisu a dokazování o způsobilé podklady, tj. rozhodnutí, kterými měl být žalobce uznán vinným z předmětných přestupků, aniž by uvedl jakoukoli konkrétní argumentaci. V doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 16. 8. 2021 žalobce uvedl, že je nutno porovnat pokutové bloky a rozhodnutí s příslušnými oznámeními o spáchání přestupků, dále zde předestírá totožnou argumentaci, kterou uplatnil v žalobě, a rovněž jsou zde citace z odůvodnění rozsudků a rozhodnutí jiných správních orgánů.
15. Žalovaný na námitku legitimního očekávání a praxe jiných správních orgánů v napadeném rozhodnutí výslovně nereagoval, leč soud v tom nespatřuje vadu, která by vedla k nepřezkoumatelnosti a nezákonnosti rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí (str. 4-5) a rovněž prvostupňový orgán ve svém rozhodnutí (str. 4) řádně vyvrátili námitku, že si měli vyžádat pokutové bloky (viz níže). Tímto *de facto* reagovali i na námitku, že si jiné správní orgány pokutové bloky vyžádaly.
16. K žalobcem předloženým pokutovým blokům týkajícím se jiných přestupců soud uvádí, že je považuje za irelevantní, neboť z nich nelze žádným způsobem dovodit souvislost s projednávaným případem, respektive s podklady použitými pro záznam bodů v registru řidičů v projednávaném případě.
17. Pokud jde o žalobní námitku zpochybňující způsobilost podkladů (pokutových bloků) pro záznam bodů, soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval obdobným

Shodu s prvopisem potvrzuje:

případem, v němž mj. žalobce zastupoval stejný právní zástupce a ve kterém byly vzneseny zcela totožné žalobní body jako v projednávaném případě. Nejvyšší správní soud přitom konstatoval následující: „Stěžovatel [...] rovněž konstatoval, že žalobcovy námitky jsou typizované a žalobcův zástupce JUDr. Bechyně je uplatňuje neustále dokola bez ohledu na konkrétní případ. Nejvyšší správní soud v tomto směru stěžovateli přisvědčuje a konstatuje, že na základě tohoto důvodu stěžovatelovo zamítavé rozhodnutí o odvolání žalobce ob stojí. **Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 4. ledna 2012 č. j. 3 As 19/2011-74, ne každé zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení zakládá povinnost správního orgánu vyžádat si další listiny, které by tyto údaje prokazovaly. Je třeba rozlišovat případy, kdy je námitka řidiče vyjádřena jen obecně, od případů, kdy řidič uvede i další skutečnosti, které jeho tvrzení blíže specifikují.** Správní orgán totiž musí posuzovat jak kvalitu tvrzení řidiče, tak kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení (shodně též rozsudek ze dne 8. listopadu 2017 č. j. 10 As 3/2017 - 34). Jak přitom nyní rozhodující senát uvedl již v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 25, kterým se v této věci obracel na rozšířený senát, námitky paušální, typizované, uplatňované šablonovitě ve všech případech bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti, lze hodnotit jako nevěrohodné a pro přijetí tohoto závěru ani není třeba, aby správní orgány musely vyžádat originály pokutových bloků. Rozšířený senát v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 35 konstatoval, že dosavadní judikatura tomuto výkladu nebrání. Nejvyšší správní soud proto na tomto právním názoru nadále setrvává a souhlasí se stěžovatelem, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí magistrátu uplatnil paušální námitky, které stěžovatel mohl vypořádat, aniž by si k tomu musel vyžádat pokutové bloky. Žalobce zpochybnil prakticky všechny náležitosti pokutových bloků (vymezení osoby přestupce, popis skutku, právní kvalifikaci, výši uložené sankce, místo vydání rozhodnutí, údaje o oprávněné osobě, datum vyhotovení a převzetí žalobcem, podpis žalobce), a to ve vztahu k oběma pokutovým blokům zcela shodně. Za této situace lze bez dalšího vyhodnotit žalobcovy námitky jako paušální, typizované, a tudíž a priori nevěrohodné. Trvat za této situace na tom, aby správní orgány všechny bloky vyžádaly a zkontrolovaly, by z námitkového řízení učinilo řízení oficiální, jakým zjevně není.“ (zvýraznění provedl zdejší soud).

18. V projednávaném případě soud neshledal žádný důvod se jakkoliv odchýlit od závěru Nejvyššího správního soudu uvedeného v rozsudku ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44. Žalobce v žalobě (až na jednu výjimku, viz níže) rovněž uplatnil zcela obecné, typizované a neurčité námitky (jednalo se o stejné žalobní body, které byly uplatněny mj. v žalobě, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem zdejšího soudu ze dne 23. 8. 2019 č. j. 9 A 74/2019-50, který byl zrušen právě rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44). Žalobce jednotlivé pokutové bloky napadal pouze formálně, když všechny výtky vůči všem pokutovým blokům jsou zcela totožné. Jinými slovy žalobce nereagoval na konkrétní podobu sporného bloku a případná pochybení správního orgánu nikterak neindividualizoval. Konkrétně například žalobce u jednotlivých pokutových bloků zcela obecně rozporuje zjištění osoby přestupce, avšak neuvádí, jaký údaj na pokutovém bloku je nečitelný nebo jaké údaje nejsou přesně vypsány, případně jaká z možných variant vlastně nastala, zda chybí rodné číslo přestupce, nebo datum narození, popř. obojí. Totéž platí v případě uvedení doby a místa spáchání přestupku, kdy z žaloby není zřejmé, proč určení doby spáchání přestupku nebo označení místa považuje žalobce za natolik neurčité, že by nebylo možné dobu nebo místo přestupku jednoznačně identifikovat. Z takto formulovaných námitok tak soudu není ani zřejmé, co konkrétně žalobce jednotlivým pokutovým blokům vytýká. S ohledem na shora uvedené má zdejší soud ve shodě s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44,

Shodu s prvopisem potvrzuje:

za to, že takto formulované námitky nejsou způsobilé vyvolat jakékoli pochyby o podobě a formálních náležitostech sporných pokutových bloků.

19. Konkrétní námitky žalobce v žalobě vznesl pouze proti pokutovému bloku ze dne 19. 5. 2021, ovšem v tomto případě je *prima facie* zřejmé, že nemohli zavdat důvod pro vyžádání si tohoto pokutového bloku za účelem jeho porovnání s oznámením o tomto pokutovém bloku. Ač se tedy jedná o námitky reagující na obsah dotčeného pokutového bloku, jejich uplatnění bylo pro případné vyžádání si pokutových bloků stejně irelevantní, jako tomu bylo v případě ostatních, obecných námitek žalobce. Soud si přesto u správních orgánů vyžádal pokutový blok z 19. 5. 2021, aby mohl věc posoudit bez jakýchkoli pochybností.
20. K námitce, že v kolonce č. 5 je uvedena pouze naměřená rychlost a maximální povolená rychlost v daném místě, přičemž zde není uvedena rychlost po odečtení odchylky měření, soud podotýká, že příslušné oznámení Městské policie Sezemice o uložení pokuty příkazem na místě ze dne 21. 5. 2021, č. j. SEZ-3177/2021/MP/Mo, uvádí, že silničním rychloměrem byla naměřena rychlost 85 km/h, tolerance činila ± 3 km/h a žalobce tak překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci stanovenou obecnou úpravou (50 km/h) o 32 km/h. Z dotčeného pokutového bloku (číslo J 2991112) soud zjistil, že rovněž uvádí naměřenou rychlost 85 km/h, kdy po odečtu tolerance 3 km/h byla (nejvyšší povolená) rychlost v obci 50 km/h překročena o 32 km/h. Chybějící údaj o naměřené rychlosti po odečtu tolerance soud nepokládá za okolnost, která by způsobovala nejednoznačnost či nesrozumitelnost pokutového bloku. Jednoduchými početními úkony (naměřená rychlost – tolerance = naměřená rychlost se zohledněnou tolerancí: $85 - 3 = 82$; naměřená rychlost se zohledněnou tolerancí – nejvyšší povolená rychlost = překročení nejvyšší povolené rychlosti: $82 - 50 = 32$) lze ověřit správnost údaje o překročení nejvyšší povolené rychlosti, který je zásadní pro závěr o tom, jaký přestupek byl spáchán. Nebylo tak na místě vyžádat si dotčený pokutový blok, ostatně ani dotčené oznámení o uložení pokuty příkazem na místě neobsahovalo nepotřebný údaj o naměřené rychlosti se zohledněnou tolerancí, tj. 82 km/h.
21. K námitce, že v kolonce č. 6 je uvedena chybně právní kvalifikace daného jednání, tedy „§ 125c/1b4zák. č. 361/2000 Sb.“ namísto „§ 125c odst. 1 písm. f bod 3) zák. č. 361/2000 Sb.“, soud předně poznamenává, že rukopisný text lze obecně považovat za hůře čitelný, než strojopisný text. Po seznámení se s dotčeným pokutovým blokem soud konstatuje, že na rozdíl od žalobce v kolonce č. 6 na sedmé pozici rukopisu jednoznačně identifikuje písmeno „f“. Na osmé pozici rukopisu by se, alespoň na první pohled, mohla nacházet číslice „4“, ovšem při bližším zkoumání je zde patrný horní oblouček, a jde tedy spíše o číslici „3“, která ve spodní části není zcela dotažená.
22. Výše uvedené je nicméně nepodstatné, neboť i kdyby se jednalo o chybu v psaní, resp. částečnou nečitelnost, rozhodující je popis skutku, který žalobce nerozporoval (až na chybějící údaj o naměřené rychlosti se zohledněnou tolerancí, viz výše) a z něhož právní kvalifikace jednoznačně plyne – jedná se o přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f bod 3) zákona o silniční dopravě. Ani v tomto případě tak nebylo nutné vyžádat si pokutový blok, dotčené oznámení o uložení pokuty příkazem na místě obsahuje správné a čitelné označení přestupku příslušným ustanovením zákona.
23. Poslední námitka mířící na rozpor v dataci se dotčeného pokutového bloku dle náhledu soudu ani netýká. Dotčený pokutový blok je datován dnem 19. 5. 2021, a rovněž dotčené

Shodu s prvopisem potvrzuje:

oznámení o uložení pokuty příkazem na místě ze dne 21. 5. 2021 uvádí datum spáchání přestupku „19.05.2021“. Žádný nesoulad v dataci tedy není dán. Soud dodává, že součástí správního spisu je výpis z bodového hodnocení řidiče ze dne 9. 6. 2021, který u daného přestupku uvádí datum 21. 5. 2021, současně je zde však rukou psaná poznámka „opraveno“ a datum 19. 5. 2021; tutéž chybu a rukopisnou opravu pak obsahuje oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení. Správní spis také obsahuje výpis z bodového hodnocení řidiče ze dne 10. 6. 2021, jenž již uvádí správný údaj, tj. 19. 5. 2021. Prvostupňové i napadené rozhodnutí přitom jako den, kdy došlo k dosažení 12 bodů, taktéž správně uvádí datum 19. 5. 2021. Soud proto uzavírá, že se nejednalo o vadu pokutového bloku, tudíž nebylo třeba si jej vyžádat, a tato nepřesnost se nijak nepromítla do přezkoumávaných rozhodnutí.

24. Soud konečně akcentuje, že oproti obecným výtkám žalobce vůči pokutovým blokům jsou součástí správního spisu předloženého žalovaným příslušná oznámení policie o přestupcích, z nichž vyplývají jednoznačné skutkové i právní závěry o tom, že ve všech výše zmíněných případech žalobce spáchal dotčené přestupky a v souladu s tím mu do evidenční karty bylo připsáno celkem 12 bodů. Žalobce pak obsah uvedených oznámení nikterak nezpochybnil.

Závěr

25. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. tak učinil bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nesdělili soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
26. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
27. Soud závěrem dodává, že věc projednal a rozhodl přednostně v souladu s § 56 odst. 1 část věty za středníkem s. ř. s., neboť shledal závažné důvody pro tento postup. Soud svým dřívějším usnesením sice nepřiznal žalobě odkladný účinek, a to s ohledem na rozpor s důležitým veřejným zájmem na ochraně života, zdraví a majetku účastníků silničního provozu, přesto bylo vzhledem k povaze zaměstnání žalobce vyžadujícího vlastní mobilitu žádoucí projednat a rozhodnout věc urychleně.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

Shodu s prvopisem potvrzuje:

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. ledna 2022

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: